

taller de creació

res guanyades; triomfs personals amb molt d'esforç, en tots els sentits. Tot un repte. Una vegada un organitzador va dir abans de sortir: «No cal que correu, perquè la muntanya ja posarà a cada persona al seu lloc». I així va ser!

Les curses o marxes de resistència són gratificants en tots els àmbits: per les persones que les fan possibles, pels llocs únics per on passes, pels capvespres, les sortides de sol amb moltes hores als peus, l'esforç a l'extrem... Són úniques, i convido a tothom que no les ha conegut que les conegui.

Mariona Massanas Peraferrer

Marc Pinsach és estudiant i esportista professional.

Un cop acabats els estudis d'INEFC a Font Romeu, a la Catalunya del Nord, compagina els entrenaments amb els estudis d'humanitats. Els seus esforços l'han portat a recollir molt bons resultats en les curses més importants, ja siguin corrent o amb esquís de muntanya, com ara el Campionat del Món Sub-23.

Muntanyes d'emocions

«Què penses quan puges a un escenari?». «Quan sóc allà dalt no penso, sento; sóc a la meua zona». Aquest és part del diàleg que mantenen el músic Keith Richards i el director de cinema Martin Scorsese a la pel·lícula *Shine a Light*. Després de salvar totes les distàncies entre el món de la música i el dels esports de muntanya em permeto la llicència de fer meves les paraules de Richards.

Sempre que faig esport a la muntanya és com si entrés de manera metafòrica en un lloc ja conegut i dominat a molts nivells; és entrar a casa meua. Malgrat que no hi ha dos camins iguals, el meu cos sempre és àgil entre roques, prats o neus diverses, fruit de les hores invertides entrenant. L'espai emocional i mental també és sabut, i fa que pugui bellugar-me per la maresma emocional que provoquen la com-

petició i l'entrenament amb certa llibertat segons convingui.

Quan competeixo i entreno a la muntanya sento de l'exterior els estímuls del públic, el reconeixement social per un determinat resultat o l'espectacle que ens regala la natura. Fruit d'una experiència molt més personal i íntima, petites explosions de plaer es produeixen al meu interior després de veure el progrés fet, després de la batalla lliurada o gràcies a la segregació d'endorfines que hi ha darrere de tota activitat física. I quan, d'una manera metafòrica, entro a la meua zona, les contradiccions inherents a l'existència humana semblen menys importants i, d'alguna manera, la meua consciència dorm més tranquil·la. Posar-se a fer esport a la muntanya fa que els problemes quotidians s'harmonitzin, es relativitzin i s'ordenin per, un cop retornat a la Terra, poder-los resoldre més fàcilment.

Però, malgrat tota la llibertat, l'harmonia, la pau i la naturalitat que inspiren els esports de muntanya, aquests també tenen en el seu interior trens carregats de problemes i que viatgen en direccions oposades. I és que les contradiccions i els maldecaps no només es troben en llocs envoltats de ciment i en esports aparentment menys lliures. Vull dir que per estar fort i ser veloç a la muntanya un s'ha de sotmetre a la disciplina i control d'un entrenament que molts cops va en contra dels anhels d'independència i llibertat que suggereix la idea de fer esport a la muntanya. D'una banda, la natura ens inspira per eliminar el poder de la raó i deixar-se guiar per les passions. Per contra, la necessitat de ser bellugadís per assolir els nostres cims imposa disciplina, racionalitat i control en forma d'entrenament. Aquest xoc de trens –que viatgen en direccions oposades dins del meu cap– més d'un cop ha fet preguntar-me el perquè de tot plegat.

Després de pensar-hi força, tot corrent per aquestes muntanyes, un només pot arribar a la conclusió que les coses es fan si surten de dins, fruit, suposo, d'una barreja entre raó i passió. D'una altra manera seria impossible lluitar contra les comoditats de l'Occident del segle XXI i gaudir del cansament físic. Ni cap metge, ni cap entrenador, ni la pressió social, ni cap estol de paraules maques tenen prou força per vèncer la comoditat del sofà, la televisió i tantes altres necessitats sobrevingudes al nostre temps. Tal com canta el patinador de gel dels Antònia Font a s'olimpiada d'hivern del Canadà: «No tot era físic ni mental, també era sentimental».

Marc Pinsach Rubirola